

BÉKEHARANG

HITÉBRESZTŐ, HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP
MEGJELENIK ÉVENTE TIZSZER

ELŐFIZETÉSI DIJ EGYÉVRE 2 P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet

A király bevonul.

II.

És oda vivék a vehet Jézushoz és ráveték a felsőruháikat: Ő pedig felüle reá. Sokan pedig a felsőruháikat az utra teríték mázok pedig ágakat szegdelnek vala a fákról és az utra hányják vala. Akik pedig előtte menének és akik követék, kiáltának mondván: Hozsánna! Aldott, aki jó az Urnak nevében: Aldott a mi Atyánknak: Dávidnak országa, amely jó az Urnak nevében! Hozsánna a magasságban! (Márk. 11. 7—10.)

A tanítványok a számmal és csikójával tértek vissza. Ruháikat ráterítették és úgy csináltak alkalmas helyet az Urnak. De ez sem nekik, sem az ünnepi zarándokoknak nem volt elég, hogy tiszteletüket és hódolatukat kifejezzék. Nemcsak az Úr Jézusnak nem volt szabad lábait beszennyezni az utca porával és piszkával, hanem a számárnak sem volt szabad bepiszkítania magát. Ágakat szedtek és ruháikat terítették az utra, hogy arra lépjen. És így lett ez egy ünnepélyes felvonulás és az egész ut egy diadalmenet. Hogyan jöttek ide egyszerre, kik előtte mentek és utánna jöttek? Miként is olvassuk? Az ünnepi zarándokok, kik Jézussal utaztak, Jeruzsálembe érkezve elbeszélték, hogy Jézus is feljön az ünnepre. Elmondták csodatettét is Bethániában, hogy Lázárt feltámasztotta, hogy ők maguk is látták Lázárt ki, már napokig a sírban feküdt. Erre föllekesedett a tömeg. Eléje mentek a városból, hogy Őt fogadják és ünnepélyesen kísérik. Aki ilyen csodát tesz, annak a Messiásnak kell lenni, bármit is mondjanak a nép fejei és a főpapok ellene. Neki mégis annak a királynak kell lenni, akit Izrael vár, a megmentőnek, aki után sohajtanak. És így rázendítettek a zsolttára, mellyel a zarándokok köszöntöttek és bevezelték a városba. Ez a 118. zsoltár volt: Aldott legyen, aki jó az Urnak nevében. De ezt a régi zarándok és ünnepi éneket egy kissé átdolgozták ezen ünnepélyes óra örömteljes mozgalmában. Nemcsak úgy énekeltek, amint a zsoláros énekli: Aldott, ki jön az Urnak nevében, hanem hozzáfűzték: Al-

dott, ami atyánknak Dávidnak országa, mely jó az Urnak nevében. Hozsánna a magasságban. Ezzel köszöntöttek Jézust mint királyt, ki Dávid országát ismét helyre állítja és ehhez kérték Isten áldását a magasságból, amikor „hozsánna!” kiáltottak.

És Jézus? Hagyta, hogy a nép ilyen módon hódoljon neki? Ő engedte ezt. Jól tudta, hogy várakozásának a nagy része testies és anyagi-as. Igen Ő várt erre, mert midőn néhány farizeus, — mint Lukács írja, — így szólt hozzá: Mester, szólj a te tanítványaidnak. Akkor így felelt nekik: Ha ezek hallgatni fognak, úgy a kövek kiáltanak. Jeruzsálemnek meg kellett tudni: Sion a te királyod jön hozzád. Azért nem tiltakozott az ünnepi ének és hódoló szavak ellen. Elvárta a hódolatot. Mert tudta azt, amit néhány nap mulva Pilátusnak mondott: — Te mondád, hogy király vagyok. — A király elvárja a hódolót, a teljes odaadást.

Akkor felvetődik ez a kérdés: Kedves barátom, hódolnál már neki? Uraddá és parancsolóddá tetted már, hogy a próféta által mondhatod: Az uralom az Ő vállán van. Oh ha te ezt a hódolatot még nem adtad meg neki, ne mulaszd el. Ez is az egyik, amit tenni kell. Szívünk csak akkor jut igazán nyugalomhoz, ha Jézus a mi királyunk lesz, csak akkor tudjuk magunkat elrejtetni az örökkévalóság számára. Koronák lehullanak, trónok összeomlanak, de az Ő birodalma egy örökbirodalom. Ki az Ő kormányzója alatt áll, annak nem kell félni a nehezebb és mindig nehezebb időkben. Mily sokan csüggedtek és elkedvetlenedtek ebben a nehéz időkben melyekben élünk. Félnék a jövőtől. Vajjon mit hozhat? Mily más volna, ha Jézusnak mint királynak átadnák magukat. Akkor vigasztalná és erősítené őket az a tudat, — királyunk gondoskodik rólunk. Ha itt az ideje, hódolni e Királynak, akkor az a mostani idő. Mi nem tudunk azon át jutni, ha kegyelme és ereje nem segít. És hódolni fog és hódolni kell egykor mindenkinek. Irva vagyon, hogy Jézus nevére minden térdnek meg kell hajolni, amelyek a mennybe, a földön és a

Tartalom:

1. A király bevonul. (Modersohn E. u.)
2. Három lépés. (C. A.)
3. A nagy király paráznasága. (I. j.)
4. Ifjúság. (H. H.)
5. A megfertőzött jótékonyosság. (I. j.)
6. Methodizmus. (Schw.)
7. Hírek a nagyvilágból. (Schw.)
8. Hol és mikor tatunk istentiszteletet?

föld alatt vannak és minden nyelvnek vallani kell, hogy Jézus Krisztus Ur az Atya dicsőségére. Ki itt nem hódol neki, most mint királynak, az egykor az örökkévalóságban hajthatja meg térdét előtte. De akkor ez jajgatással és fogsikorgatással fog történni. Akkor késő a hódolat. Most van itt az igazi ideje annak hogy Jézus királysága alá helyezd az életedet. Ne halogasd az örökkévalóságra. Akkor a te számodra már mit sem ér e hódolat.

És te, aki már Jézusnak hódoltál, tényleg teljesen és föltétel nélkül átadtad már magadat neki? Ah, oly szomorú, hogy Istennek némely gyermeke, aki Jézusnak, mint királynak hódolt, az uralmat átadta, de nem vetette alá teljesen életét. Vannak vágyai, melyeket még nem adott át teljesen neki. Vannak bünterületek, melyeket még nem adtak teljesen föl. Talán van ilyen terület a házasetben? Mily sokan élnek még önmaguknak e területen, kik még a vágyak és gyönyörök uralma alatt és nem a Szentlélek fegyelme alatt élnek. Vagy a pénz és területe, pénzkidadás és takarékoság. Amikor erről beszélünk akkor, még némely hívő is megbotránkozik és így szól: Ez az én magánügyem. Megbotránkoznak némelyek azért, mert tudják, hogy az Ur ezeknek a területeknek az átadását is már régen követeli és még nem tudták annak átadására rászanni magukat. Azt csinálnak a pénzzel, az életükkel, amit akarnak. Vagy itt van az üdülés idejének területe. Némelyek szeretnek egy kicsit szabadok lenni, egy kis szabadság a lelki fegyelem alól oly kellemes nekik. Otthon, hol ismerik őket, visszatartják magukat, de utazásnál, vagy más helyen, azt hiszik, hogy szabadban mozoghatnak. Ott egyszer-egyszer többet engedhetnek meg maguknak. Talán még te is így gondolkozol. Talán ingadozol vagy a világ felé kancsalítasz? Oh, szeretettel kérlek, hódolj teljesen a királynak Jézusnak és akkor tapasztalod mily dicső eme szolgálat.

Testvér, ne állj többé békéd és boldogságod utjába. A Király várja a te hódolatodat.

(Modersohn E. u.)

Három lépés.

Mert közülünk, senki sem él önmagának és senki sem hal önmagának: mert ha élünk, az Urnak élünk, ha meghalunk az Urnak halunk meg. Azért akár élünk, akár halunk, az Uréi vagyunk. (Róm. 14. 7-8.)

Egy prédikátor egy napon meglátogatott egy aggastyánt, ki halálos ágyán feküdt, hogy álljjen az örökházába és érdeklődött, annak hogyléte felől. Nagyon jól vagyok, — suttogta az agg. — nemsokára az örökházába leszek, hol nincsen fájdalom és szenvedés. Ismered az utat a mennybe? — kérdezte a lelkipásztor.

Oh igen. — Hangzott az örvendező válasz. — Nos akkor bizonyára tudod, hogy az nemcsak hosszú, hanem nehéz is. Hosszu és nehéz? Sőt ellenkezőleg én úgy tudom, hogy rövid és könnyű. Akkor én félek, hogy te ámitod magad, aggodalmaskodott a prédikátor. — Oh nem uram, én nem tévedek. Csak három lépést kell tenni, hogy a mennybe jussunk. — Csak három lépés? Ugyan melyik az a három lépés?

Az első lépés, ki önmagából.

A második lépés, belépni Jézusba.

A harmadik, átlépni az örökkévalóságba.

A két elsőt már megtettem és csak a harmadik van még hátra. Felelte az öreg

E válasz érdemes, hogy elgondolkozzunk fölötte és megszivleljük. Ez az aggastyán. kevés szóval elmondta, hogy mit kell tennünk, hogy boldogok legyünk.

Első lépés, ki magadból. Önmagát el kell hagyni az embernek, ha a mennyországba akar jutni. Ez furcsán hangzik. Nikodémussal mondhatjuk: — Miként lehetséges ez? Elhagyhatja-e magát az ember anélkül, hogy értelmét elvesztené? Némelyek azt gondolják, hogy ez nem épen kívánatos követelmény. Az apostol magáról és az örökélet örökségéről mondja: Mert senki sem él önmagának, senki sem hal önmagának. De ezt természetes állapotában, egyetlen ember sem mondhatja magéről. Minden egyes önmagának él és hacsak előbb nem történik változás, úgy meg sem halhat az örök boldogság, hanem az önmaga táplált bűn zsoldja számára. Az önszeretet, mindenütt előtérben áll, fogja az embert és nem engedi, hogy másra, mint önmagára gondoljon. A dac és gőg ellene szegülnek az isteni hatalomnak. Az „én” maga akar uralkodni és nem enged uralmába mászt részesíteni. Gyógyíthatatlan vakságában, elég bölcsnek látja magát az ember ahhoz, hogy önmagán segítsen. Saját erejére épít. Bűneit megbocsátható tévedésnek tartja és a saját öngigazsága, olyan öltözet, amelyben ő az igaz Biró elé merészel lépni. Oh a csalás és önámítás mily szomorú állapota ez. Elveszett lélek vagy, ha ebben élsz. Ezt mondja Isten igéje és bensődben is egy csalhatatlan hang, a te saját lelkiismereted megítél, int, óv, hogy hagyj el balga gondolataidat, akaratodat és cselekedetedet. Adj helyet e hangnak, amely által a jóságos Isten hozzád beszél, az az Isten, aki neked kezét nyújtja, hogy kisegítsen elveszett állapotodból, megmentsen az „én” hatalmától és uralmától. Más érzelmeket ad, amely által szivedben az Ő igazságát adja és szabaddá tesz téged a te saját gondolataidtól és kivezet a bűn fogságából, melynek rabszolgája vagy. Íme, ez az első lépés a mennybe. Első lépés, ha megtérsz, azaz megváltoztatod érzelmedet.

Második, belépni Jézusba. Ha az első lépést megtetted, úgy tedd a másodikat is. Krisztusba lenni ez az, amit tennünk kell, ha ön-

magunkat elhagytuk. Ha te a te bölcsességedet, igazságodat és azt a hamis tudatot, hogy tied az örökkévalóság és megmentés, elüzöd, úgy még nem vagy gazdag, hanem éppen olyan szegény vagy, mint voltál előbb. De neked gazdagnak kell lenned. Istenben gazdagnak, ha boldog akarsz lenni. De ezt csak az által érheted el, aki ámbár gazdag volt, szegény lett, hogy mi az Ő szegénysége által gazdagok legyünk. Krisztust adta Isten nekünk, hogy bölcsé, igazságossá, megszenteltté tegyen és megmenten. Benne találd az életet és teljes megelégedést. Azért benne kell lenned. Csak benne, vagy elrejtve Isten haragja elől, miként a galamb a sziklák között a vihar és szél elől. Miképpen lehetek benne? Hit által. Hitnek nevezik, Őt elfogadni, magunkat átadni, rábízni, miként barátjára bizza magát az ember. Nem tehetsz semmi mást, csak amit általa teszel, hallgatva az Ő felhívására. Mindent hiszel neki, amire Ő tanít és amit megígér. Hiszel neki minden napon, bizol benne teljesen. Naponta táplálkozol Isten igéjével és engeded, hogy az hozzád szóljon és megmaradsz imádban. Ugy tartod magad a láthatatlannal szemben, mintha látnád és azzal a meggyőződéssel jársz Isten előtt: Ő lát engem. Így dicsőítheti magát benned.

Állépní az örökkévalóságba. Ha a nagy bucsu pillanatban Krisztusban vagyunk, akkor lépünk a dicsőségbe. Mindazoknak akik nincsenek Krisztusban, a halál egy ugrás a sötétbe. De boldogok, akik az Urban halnak meg. István az eget látta megnyilni a halál órájában. Istennek dicsőségét és Jézust az Atya jobbján. Pál így ír: — Mert az élet Krisztus, a meghalás nyereség. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem. Husz János, amikor — gunyképen papír koronával a fején, — a máglyára indult, ezeket a szavakat ismételte: Jézus, a te kezudbe ajánlom lelkemet, te engem megmentettél oh igazság Istene. Midőñ Böhme Jakab az Urnak áldott gyermeke halálos ágyán feküdt így szólt: — Most indulok a Paradicsomba. Légy köszöntve oh Paradicsom, mindig oly szerencsés voltam, hogy hittem a halhatatlanságot, de soha oly erős nem volt a bizonyosságom, mint most. „Isten más jámbora, Bengel Albert württembergi tanár, így szólt utolsó percében: — „Uram Jézus, neked élek és halok“. Claroí Benedek, így kiált: „Ezerszer nyultam utánad Jézus, mikor jössz, hogy engem boldoggá tégy“. Melanchtont, megkérdezték halálos ágyán, mit kíván? — „Semmit, csak a mennyországot“. Volt a felelet.

„Békesség, mint a folyam“. Ez volt egy haldokló tisztnek utolsó bizonyága. Egy gránát szilánk mindkét lábát széttroncsolta és nyelvét kitepte. A harcból a kötöző helyre vitték. Itt jelek által mutatta a kezelő orvosnak, hogy szeretne valamit leírni. Papírt, írót adtak neki és ő reszkető kézzel írta le: — Békesség, mint a folyam. És azt a kérést függesztelte hozzá,

hogy e lapocskát küldjék el a családjának. Néhány pillanattal később kiszenvedett. Igen, Isten gyermekei boldogan halnak meg. Oh mily jó nekünk, ha Pál apostollal mondhatjuk: — „Akár élünk, akár haljunk, az Uréi vagyunk“. Kedves lélek, megtetted már a két első lépést, hogy a harmadikat is bátorságosan és biztosan megtehesd?
C. A.

A nagy király paráznsága.

Liebstöckl.

IV.

Követet küldé akkor Joáb és megízené Dávidnak az ütközet egész lefolyását és megparancsolá a követnek, mondván: Ha az ütközet teljes lefolyását egészen előadtad a királynak és ha a király haragra lobbanva azt mondja neked: Miért mentetek a városhoz olyan közel harcolni? Avagy nem tudtátok-e, hogy lövöldöznek a kőfalról? Kicsoda ölte meg Abiméleket a Jeruboset fiát? Nemde nem egy asszony üte-e agyon a kőfalról egy malomkődarabbal és meghela Tébesben? Azért miért mentetek közel a kőfalhoz? Akkor mondd meg: A te szolgád, a Hitteus Uriás is meghalt. Elméne azért a követ és mikor megérkezett, elbeszélé Dávidnak mindazt, amivel megbizta volt őt Joáb. És mondá a követ Dávidnak: Azok az emberek erőt vettek felettünk és a mezőre kijöttek ellenünk, de mi visszaűztük őket a kapu bejaratáig. Azonban a kőfalról lövöldözének a nyilások a te szolgáidra és a király szolgálái közül egyesek meg haltak és a te szolgád a Hitteus Uriás is meghalt. Monda azért Dávid a követnek: Ezt mondjad Joábnak: Ne bánkodjál amiatt, mert a fegyver úgy megemészti egyet, mint mást. Fokozad azért támadásodat a város ellen, hogy elpusztítsad azt. Így biztasd őt. Meghallá pedig Uriásnak felesége, hogy meghalt Uriás az ő férje és siratá az ő férjét. És mikor a gyászolás eltelt, érette küldé Dávid és házába viteté őt és lőñ neki felesége és szüle neki egy fiat. De ez a dolog, melyet Dávid cselekedett, nem tetszék az Urnak.

(Sám. II. 11, 18—26.)

Dávidot annyira elfoglalta büne, hogy még azzal sem törődött, hogy seregét az ellenség visszaszorította. A bűn még a hivatalos munkában, foglalkozásban is gátol és elveszi a józan megfontolást. Ha valaki tiukos bűnben él, retentő sok energiát, pénzt, időt elpazarol arra, hogy bűnét leleplezze. Dávidot egy gondolat emészttette. Megszabadulni Uriástól, mégha egy vereség árán is. És mikor hírül hozzák, hogy Uriás elesett, de a seregnek vissza kellett vo-

nulni, nagy lelkűnek mutatja magát és ő vigasztaltatja Joábát, Akik nem ismerték az esetet, azt gondolhatták, mily erőshitű, nagylelkű a király. Pedig bensője más volt. Sokszor elnézők és nagylelkűek az emberek, mert a bűnös lelkiismeret, amely vádolja őket, nem tudja megfeddeni a gonoszt. Nagyon sok jónak, jószívűnek, kedvesnek, irgalmasnak mondott ember, nem azért oly nemes lelkű, mert isteni irgalom és szeretet szerint akar eljárni, hanem mert bűnét akarja leplezni és barátokat gyűjt a hamis mamontól. Hány jószívű adakozó ad, hogy megnyugtassa magát és port hintsen az emberek szemébe. Itt Dávid vigasztalja Joábát, mert bűnének leplezése függött attól. Bezzeg Dávid, a kemény, komoly harcos, nem így beszélt volna, ha bűne le nem kötelezi. Ha a bűn lekötelez, elveszítjük komoly ítélőképességünket. Azért kell világosságban járni, hogy a sötétség cselekedeteit ne legyünk kénytelenek eltűnni. Csak tiszta lelkiismerettel lehet megfeddeni a gonoszt és a rosszat nem leplezgetni, szépitni, hanem valóban rossznak mondani. Ha elnézünk valakinek valamit, miért nézünk el, mert nekünk is van elnézetni valónk, vagy mert könyörülő irgalommal akarunk valakihez lenni? Miért hunyunk szemet más hibája fölött, hogy ő is szemet hunyjon a miénk fölött? Valakinek szembetűnő vétkeit miért mentegjük? Mert talán nekünk is van tudatos vétünk, melyet viszont kívánjuk, hogy a másik elnézzen? Talán élni és élni hagyni a jelszavunk. Miért annyi elpuhultság, gyengeség, erőtelenség gyülekezetekben és egyes lelkek életében? Mert a kölcsönös kiegyezés alapján állnak. Sokszor, nem irtjuk a gázt, hanem egymás lelki életében türijfük és ha nem is épen ápoljuk, legalább is jóindulattal elnézzük. Bűnöző dávidok vagyunk, kik elnézzük joábok gyáva futását, mert joábok is leplezik a mi kis és nagy hiányosságainkat. Jézus nem alkudozott és nem alkudozhatunk mi sem, csak vágyakozó lélekkel kérjük az Urat, hogy tisztán élhessünk, hogy ne kelljen a joábokkal kiegyeznünk. Egymás terhét hordozzátok, mondja az apostol. Terhét. Ezt sokszor úgy értik Isten gyermekei is, hogy bűnét, gyengeségét, vétkeit. Oh nem. Terhét. Azt a terhét, amelyről az Ur Jézus azt mondja az „én” terhem. A másik teher szörnyű, az a bűn terhe. Ettől szabadulni kell. Az Ur adjon ehhez nekünk hitet, erőt és bátorságot. Mert ehhez volna Dávidnak. Volt is, még a bűn rabul nem ejtette, hiszen ezekkel rohant Góliátra és harcolt tovább. De a bűn elvette és gyáva alkudozóvá tette. Adja az Ur, hogy szomorú példája nyomán, szentségben és tisztaságban állhassunk ellene az ördögnek, hogy ez elfusson tőlünk.

Uriás meghalt, Dávid elvette Bethsabet, Ezzel látszólag el lett volna intézve a dolog és Dávid most már megnyugodhatott. Pedig még

sem volt elintézve, mert a nő megszerzésének módja nem az Ur akarata szerint történt. Így van ez a mai világban is. Egy válópör befejezése és az anyakönyvvezető még nem jelenti, hogy Isten előtt is elintézett egy bűnös viszony. Sokan azt hiszik, hogy az anyakönyvvezető előtt már eleget tettek mindenért. Oh nem. Milyenek voltak a körülmények? Bethsabe Dávid felesége lett. Az emberek előtt le volt tárgyalva. De valami még itt áll: — De ez a dolog, melyet Dávid cselekedett, nem tetszék az Urnak. — Istennek nem tetszett. Hogyan is tetszett volna. Ennek nem lett volna szabad megtörténni. Talán így vannak a mi életünkben dolgok, melyeket emberileg elintéztünk, de nem tetszettek az Urnak, oh alázkodjunk meg előtte. És ha még az Ur kegyelme megőrzött attól, hogy nélküle cselekedjünk, úgy jöjjünk Jézushoz. Ő kér, hogy vele intézzünk el mindent, mert hiszen nála nélkül semmit sem cselekedhetünk. Adjon az Ur ehhez kegyelmet és erőt.

Dávid király egyszer nem ment a harcba, hanem csak Joábót küldte az ammoniták ellen és ezt az otthonmaradását drága áron kellett neki megfizetni.

(Vége.)

IEJÚSÁG

Rovatvezető: Hecker Henrik.

A kerek asztalnál.

(Folytatás.)

VI. Lehet még megsérteni téged?

Feleletek: Igen, ha nem vagyok összekötetésben Jézussal.

Igen, még sokszor.

Kisértésben vagyok nemet mondani, de ez nem felel meg a valóságnak. Sok esetben nem veszik észre rajtam, hogy megsértődtem és ez engem is itt-ott megtéveszt.

Tudom, hogy nem volna szabad már megsértődni, de mégis igen gyakran történik meg velem.

Tudom, hogy nem volna szabad már megsértődni. Egy hívőnek nem szabad megsértődni.

Sajnos, igen.

VII. Mivel tudsz a Szentlélek kitöltéséhez hozzájárulni?

Feleletek: Ha átadom magam Jézusnak. Azáltal, hogy minden nap csendes időt tartok.

Többet kell érte imádkoznom és sokkal engedelmesebbnek kell lennem.

Teljes átadás, engedelmisség, ima.

Tökéletesen az Ur akarata alá rendelem magam és imádkozom érte.

Különösebbet nem tehetek ebben az irányban. Egyszerűen ajándékképpen nyerem. De az elnyert ajándékot igénybe venni és ahhoz igazodni, ezt kell tennem. Mind jobban és tökéletesebben Isten lelkének vezetését és erejét a magam választotta utaim és erőlködéseim helyébe tenni. Így a felszabaduló űrt kitölti a Szentlélek, ha ugyan komolyan vágyódom ezután. Különben is Jézus mondja: „Kérjétek és adatik néktek”. Igen, ezért imádkozni kell.

VIII. Mit csinálsz akkor, amikor jelenlétedben Istenből és az evangéliumból gunyt üznek?

Feleletek: Némán meghallgatom.

Legtöbbször szégyellem magam, hogy nem vagyok kellőképpen lelkierővel felruházva, hogy megfelelhethetnék.

Sokszor hallgatók, pedig bizonyosságot kellene tennem.

Amennyire csak lehet, hallgatók.

Kérem Istent, hogy Ő vezessen abban, hogy mit tegyek ilyen esetben. De megtörtént már az is, hogy nem hallgattam az Ur vezetésére és csak olyan fél bizonyágtétel volt a szavam, holott határozottan kellett volna közbe szólnom. Amikor úgy érzem, hogy ura vagyok a helyzetnek, akkor könnyebb bizonyosságot tenni, mint akkor, amikor egy esetleges „bennsüléstől” kell tartanom, de tudom, éppen akkor szükséges volna a bizonyágtétel.

Igyekszem az ellenkezőjét bebizonyítani. De sajnos, sokszor bennem is hiányzik a bátorság.

IX. Boldog vagy? Ha igen, miért? Ha nem, miért nem?

Feleletek: Nem, mert egy kudarc a másik után jön.

Legyen hála Istennek, most megint boldog vagyok, mert meg van a kapcsolat Krisztussal.

Boldog vagyok, mert Jézus mindenem lett, mert Ő szeret.

Igen jelen pillanatban és remélem, hogy a jövőben is. Mert a Jézus-é vagyok és semmi sem választhat el tőle. Sajnos a hiem azért még oly gyenge, hogy még az Ur segítségének külső, látható bizonyítékaira van szükségem. Már azelőtt is boldog lehettem volna, ha hinni tudtam volna. Krisztussal kapcsolatban kell boldognak lenni.

Igen én boldog vagyok. Krisztus életembe lépett. Ő az én Megváltóm Ő megajándékoz örömmel, erővel és győzelemmel, benne bízom.

(Brannerträger)

Csodálkozni tudok azok könnyelműségén, akik életüket úgy élik le, hogy életük végére nem is gondolnak.

(Pasc.)

Figyelem, figyelem.

Egy ifjusági lapban egy nagyon jó ötletre bukkantam, amely ötletet szeretném e helyen kedves ifjuságunkkal is megismertetni és azonnal a gyakorlatba is átvinni. Időközönként ifjusági egyesületek rendeznek úgynevezett „levélestéket”, amelyre lapjukban felszólítják a többi egyesületeket, hogy a megnevezett dátumra nekik ilyen levélestük van és aki erre az időpontra a megjelölt címre küld nekik levelet, arra rövid időn belül válaszolnak. Egyetlen levél sem marad válasz nélkül. Ezt kitünő alkalomnak tartom arra, hogy ezáltal még jobban tudományt szerezhessünk egymásról és így a kapcsolataink is mélyebbek és szorosabbak lehetnek. A levél tartalmára nézve maga a levélíró döntsön.

Közlöm a kedves ifjussággal, hogy 1939. május 21-én a szegedi ifjúság rendez levélestét. Szeretettel kérem a kedves ifjúságot, hogy minden gyülekezetből legalább egy levelet írjon valaki, de ha több lesz annál jobb. Előre is megígérem, hogy minden levélre 2 héten belül megküldjük a választ. Terheljenek meg sok levéllel hadd izzadjanak a szegediek. Cím: Hecker Henrik, Szeged. Londoni krt. 18.

Ha valamelyik ifjusági egyesület szintén óhajt rendezni ilyen estét, legyen szives közölje velem a dátumot és a címet. Majd közzé tesszem a lapban. Nem kell mindig a prédikátor címére küldeni.

Konferenciai határozat értelmében az első májusi vasárnap az ifjúság napja lesz. Tehát május 7. Kérem a kedves ifjusági vezetőket, hogy hassanak oda, hogy ezen a napon az igehirdetés is ennek a célnak a szolgálatában álljon és a befolyt perselypénzek az építendő ifjusági üdülő javára fordíttassanak.

Örömmel közölhetem, hogy sikerült 50 drb szalmazsákot, Fleps H. testvérünk szives közreműködésével, igen jutányosan beszerezni. az üdülőre sajnos még nagyon kis összeg áll rendelkezésünkre, úgy hogy még nem merünk a megvalósításához hozzálátni. Nagy örömmre szolgált az a hír, hogy egy szegény özvegy asszony, akinek három nevelletlen fia van, adott 20 pengőt erre a célra. Ki követi a példáját? Ha 30 ilyen akadna sorainkban, akkor már augusztusban üdülőnkben tarthatnánk meg táborozásunkat.

(H. H.)

Hasztalan fordítjuk el tekintetünket ellől az örökkévalóságtól, amely vár reánk, az által, hogy nem gondolunk rá, nem semmisíthetjük meg. Mindenképen közeledik felénk a halál felnyitja borzasztó kapuit és a kétkedőkre a megsemmisülés és a gyötrelmek örökös állapota vár.

(Pasc.)

A megfertőzött jótékonyosság.

Istennek parancsa egyetlen szóval meghatározható: a szeretet. A szeretet parancsa az, amelyet az Úr az emberek szívébe akar írni és a szeretet, mint az irás mondja, a tökéletesség kötele. (Kol. 3, 14.) A szeretet nagy parancsa, a parancsolatoknak vége is, melynek tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből kell fakadni. Ezt a nagy parancsolatot hirdette az Úr Jézus nemcsak szavaival, hanem életével is és János, szent komolysággal írja leveleiben, hogy aki nem szeret, nem ismerte meg Istent: mert az Isten szeretet. (I. Ján. 4, 8.) De Istennek szeretete nem állott meg frázisoknál, nem hangzatos beszéd és ígért volt, hanem az által lett nyilvánvalóvá Isten szeretete bennük, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. (I. Ján. 4, 9.) Tehát ez a szeretet egy cselekvő, tevékeny szeretet volt, mert az Úr, nem rabszolga módjára hajszolni akarja az embert, hanem vezetni és e vezetés főleg abban áll, hogy a maga munkáján keresztül példát tár az emberek elé. Az Úr Jézus kiküldi tanítványait, de maga is elfárad a perzselő nap hevében, elhívja őket, — egy emberi elgondolás szerint — egy bizonytalan életre de magának sincs fejtét hová lehajtani. Hirdeti, hogy ki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé másik orcádat is. (Máté 5, 39.) És valóban hallgatagon áll bírái előtt és némán türi a megszegényítő és fájdalmas ütlegeteket. Egyetlen szóval sem tiltakozik, vagy védekezik. Jót tegyetek semmit nem várván. (Luk. 9, 35.) És Ő tényleg nem várt semmit. Ontotta bőkezű szeretetének dús áldásait, nem törődve azzal, hogy vajon csak egy köszönetet kamatozik-e? Szeretett és e szeretet termékeny áldástadó cselekedetekben nyilvánult és így joggal üzeni Jánoson keresztül: — Fiaskáim ne szóval szeressünk, se nyelvel, hanem cselekedettel és valósággal. (I. Ján. 3, 18.)

És az ember bár a hitlenség köde, a bűn és pokol sötétségbe burkolja és önző, kicsinyes életének párái sokszor fojtogatják lelkiismeretét, bár hallását az isteni igazsággal szemben a hétköznap zsvajva eltompította, a feléje hangzó isteni szavakból elkapott egy röpke szót és erre építi lelkiéletének és az örökévalóság nagy kérdésének minden reménységét. Ez a szó, a jőcselekedet. A jőcselekedet alatt, legtöbbször az adakozást érti. Két krajcáros koldus alamizsnától kezdve fölfelé és ezzel szemben följosítja magátarra, hogy a szeretet nagy parancsolatának egyéb területein, kényekedve szerint tultegye magát. Fő a jó cselekedet — mondja az ember. De hogy ehhez a jőcselekedethez is mennyi szenny tapad, arra nem is gondol. Az u. n. a jőcselekedeteket is megfertőzi a bűn és az ember, ilyen megfer-

tőzött jőcselekedetekkel akar Istennek „kedveskedni.“ Az ember jőt iparkodik cselekedni, hogy megnyugtassa lelkiismeretét. De sokszor nem figyel meg és nem tanulmányozza azt, hogy az Úr micsoda föltételekhez köti a jőtékonkodást és elfelejti, hogy miként a világon mindennek, ugy a jőcselekedeteknek is megvan a maga isteni törvénye, melynek áthágása lerontja annak értékét, sőt isteni szempontból nullára csökkenti.

Isten szent ígében keresztül főleg három olyan követelést támaszt a jőtékonkodással szemben, melyet az Istennek, embereknek és önmaguknak tetszeni akaró „jőtékonkodók“ szinte napról-napra, alkalomról-alkalomra sárba tipornak és sajnos, nemcsak a világ gyermekei gyakorolnak megfertőzött jőtékonkodást, hanem Istennek gyermekei is, kik könnyűszerrel, meggondolatlanul teszik tul magukat eme isteni szájból elhangzott parancsokon. Az Úr szempontjából a jőtékonyságnak, önzetlenül, — titkon, — és örömmel kell történni. Aki nem ezen isteni elvek szerint gyakorolja azt, az munkájának maradandó gyümölcsét soha nem látja, hanem meg kell elégednie a „lelkimegnyugvás“ és egyéb „jőérzések“ pillanatnyilag haló mákonyával.

A jőtékonyság önzetlen legyen. Az óember alaptermészetétől fogva önző, haszonleső és mindenért remél valami ellenértéket és ha azt nem kapja meg, csalódottnak érzi magát és bosszankodik. Látjuk már a gyermekeknél. A legtöbb jőcselekedetének rugója, hogy vár valamit érte. Mit kapok? Az első kérdés. Mit kapok, ha jó leszek? Mit kapok, ha jól tanulok? Mit kapok, ha ezt vagy azt megcsinálom? Arra nem is gondol, hogy végeredményben a jőviselkedés, engelmesség, a jó tanulás az ő érdeke, hanem valamit vár érte. És így van az ember Istennel. Nem elégszik meg a tiszta lelkiismeret örömeivel, hanem valamit vár. Legálább hálát és elismerést remél és ha ezt nem kapja meg, ugy véli — „nem érdemes jőt tenni.“ A világ gyermeke jőtékonkodik és várja e jutalmat, amely esetleg egy érem képében, vagy valami cím és rangban borul a nyakába. Jőtékonkodik, hogy az ujságok, mint nemes adakozóról emlékezzenek meg róla és fényképet közöljék. A jőtékonyság alapja az önzés, hiuság és dehogya is egyeznének bele abba, hogy jőtékonkodásuk alapelve az legyen, amit Jézus így hirdetett: Semmit sem várván.

Ők várnak. Elismerést, fényképet az ujságokba, valami címeckét, elismerő cikkeket. Sokszor hívő közösségek tagjainak jőtékonkodási kedvét is az önzés irányítja. Adnak, de hangadók akarnak lenni, szerepelni akarnak érte. Vannak gyülekezeti tagok, kik adnak, de pénzükkel, ők maguk is iparkodnak előre tolazkodni. Munkálkodnak, hivatgatnak a közösségbe, de azt várják, hogy elismerjék és értékeljék. Énekelnek az énekkarba, de dicséretet

várnak, szeretnének példás gyülekezeti tagok lenni, hogy annál jobban kiemeljék őket. Ez a csoport, ha nem éri el a kívánt célt, melyet önző életében maga elé tűzött, akkor megsértődik, szeretetlenséggel vádolja a közösséget és nagy bölcsen megállapítja, hogy — nem érdemes dolgozni, nem érdemes semmit csinálni. Kedves lélek, tudsz-e úgy adni, munkálkodni, hogy ezért az emberek részéről semmit sem vársz és hidegen hagy-e, ha az emberek nem méltányolják munkádat? Oh hányszor önző egy-egy közösség munkája, mikor azért dolgoznak, hogy megmutassák, hogy mit tudnak, hogy emberei szemeknek tetszelős eredményekben gyönyörködhessenek és nem azért fáradnak, hogy lelkek menjenek át a halálból az életre.

A második mit az Ur elvár, hogy ami jóteknokodásunk „titkon” legyen. Ne tégy cégtől sipolással, — mondja az Ur Jézus a hegyi beszédében és ott figyelmeztet, hogy titkon cselekedjünk az Ő nevében. De az emberek ez isteni parancsot megfordították. Bűneiket titkolják és adakozásukkal dicsekszenek. Pedig a bűnt kellene felfedezni és az utóbbit titkolni. Még a hívő közösségek is oly ritkán ismerik a titkon való adást és munkálkodást, abból látjuk, hogy sokat beszélnek róla. Istennek minden gyermeke bizonytalansággal magáévá teszi Pál apostol óhaját amikor így szól: kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni, mert ez sokkal inkább jobb. (Fil. 1, 23.) De hiába. Még e testben vagyunk, addig szükségünk van, egy közösség életén belül is sok olyan dologra, amelyeket, csak anyagi eszközökkel szerezhetünk meg. És akkor szükség van arra a jóteknokodásra is, melyet az Ur kíván óvától. Mindig lesznek körülöttünk szegények, mindig lesz a gyülekezetnek valami szükséglete. Látjuk, hogy már az Ur Jézus tanítványainak közösségében is szerepet játszott a pénz. Judás kezelte. Még pedig hűtlenül. Nála volt a gyülekezet pénze. Erről a pénztárról nem sokat tudunk. De mégis éppen elegendő. Az a pár mondat, amely János evangéliumában megemlékezik e pénztárról, elég bepillantást enged ahhoz, hogy meglássuk azt, hogy az Ur Jézus itt is hű maradt önmagához amit anyagi téren tettek titokban tettek. Azt tudjuk, hogy az Ur tanítványának volt egy közös pénztára. De hogy abba kik adakoztak, arról egy szó sincs. Egész sorát ismerjük azoknak, kik bűneikét nyomasztóságukat, szörnyű betegségeiket, gátszokat és fájdalmaikat az Urhoz vitték, de arról egy szó sincs, hogy anyagilag kik járultak a kis közösséghez, kik adtak abba az erszénybe, melyet Judás megdézsmált. Titkon történt, mert a te alamizsnád titkon legyen. Tehát titokban folyt be és bizonytalansággal éppen oly titokban folyt tovább a pénz e kasszából. De annyit mégis tudunk, hogy abból gondozták önmagukat és a szegényeket. (Ján. 12, 6.) Azt olvassuk — Némelyek ugyanis állítják, mivelhogy az erszény Judásnál

volt, hogy azt mondta neki Jézus: Vedd meg amikre szükségünk van az ünnepre, vagy hogy adjon valamit a szegényeknek. (Ján. 13, 29.) Kik voltak ama gondozottak, szegények? Egyetlen egynek sincs itt a neve. A te alamizsnád titkon legyen. Titkon is volt. Isten fia nem szégyenített meg és nem alázott meg egyetlen szegényt sem, azzal, hogy neki egy karéj kenyérért, vagy pár fillérért lekötelezettje legyen. Amit adtak, azért csak Istennek tartoztak hálával és azért nem Judást, mint pénztárnokot, hanem a mennyei Atyát kellett dicsőíteni, ki esőt ad, mint az igazaknak, mint a hamisaknak. Judás csak pénztárnok volt. Eszköz, az is hitvány. Mint mi, hacsak az Ur meg nem szenteli és meg nem áldja életünket.

De az Irás azt is mondja, hogy arra is gondoltak a tanítványok, hogy az Ur a maguk dolgaik bevásárlására ad utasítást Judásnak. És azt is egészen természetesen találják volna, ha Judás az ünnepnapra valót beszerzi. Senki sem botránkozott meg rajta. Lássuk csak, hogyan is van ez a mai gyülekezetekben? Szomorúan kell látnunk, hogy erről az isteni tapintatról sokszor tudomást sem vesznek Isten gyermekei. Dehogy megy titokban. Amit adnak, elég hangosan adják. Akár a gyülekezetnek, akár a közösségnek. Aki ad, mily sokszor felhányja amit adott. Aki nem ad, az megnéhezelve sopánkodik, hogy megint kell valami, — ő bizony nem tud adni. Hányszor felponaszolják az adakozást a gyülekezet vezetőjének, mintha annak adták volna. Kedves lélek, a te ajándékod titkon volt-e mindig? Nem zúgolód-tál-e az adakozás miatt? Isten gyermekeinek közösségébe, az a gyönyörű, hogy semmi sem — „muszáj.” Semmi sem kötelező, kiki cselekszi munkáját, adja adományát az Ur iránti szeretéből és hálából. Éppen ezért két eshetőség van. Vagy tudsz és akarsz adni, akkor adsz, titkon örömmel, semmit sem várván, vagy nem tudsz és akkor nem szólsz egy szót sem. Nem zsémbeskedsz, nem zsörtölödsz és nem botránkozatsz másokat. Éppen így van más munkával is. Hány magát hívőnek mondó lélek keservesen megpanaszolja, fölhányja, fitogtatja azt a tevékenységet, melyet az Urért kifejt. Oh ha talán te is ilyen vagy, gondold meg, hogy nem embernek, de Istennek teszed amit teszel és akkor legyen a te munkád és jóteknokodásod titkon.

A harmadik, amit az Ur e tekintetben kíván az, hogy a jócselekedet örömmel történjék. „A jókedvű adakozót szereti az Isten — írja Pál apostol a korinthusbelieknek. És azt olvassuk a Szentírásban, nagy jókedvvel adakoztak. Vannak, kik isteni követelmény szerint titkon, sőt önzetlenül adnak, de szívükben nincs meg az az öröm, melyet éreznők kellene azért, hogy adhatnak. A világ gyermeke is ismeri azt a „jóérzést,” mely adakozás után tölti el, amikor azt látja, hogy valakinek mily nagy örömet

szerzett. De ez az érzés utólag tölti el, szükséges azonban, hogy előre érezzük a cselekedet örömét. Örömét annak, hogy az Ur méltónak tartott minket arra, hogy adhasunk. Amikor a tanítványokat megostorozták, örültek, hogy méltókká tétették arra, hogy Jézus nevéért csúfságot szenvedjenek. (Csel. 5, 41.) Aranyuk, ezüstjök nem volt, de a miyök volt, — testi életük, egészségük, lelkük, azt örömmel tették az Ur oltárára és örültek, hogy azt tehetők. Tudunk-e örömmel adni időnkéből, munkánkából, pénzünk-ből, mindenünk-ből azért, mert boldogság tölti el szívünket, hogy az Ur megengedi nekünk, hogy adhatunk. Ez nem áldozat részünkről, hanem kegyelem Istentől. Örömmel tölt-e el az a tudat, hogy másnak örömet szerezhetünk, hogy munkánkkal, adományunkkal, szavainkkal valakinek terhén könnyítettünk? Örömmel adakozót szereti az Isten, olyat, ki nem önző örömmel a jóérezések feredőjében hűsül, hanem aki jótéteményeinél Isten dicsőségére, felebaráti nehézségére gondjaira és érdekeire gondol. Nincsen a világon ember, ki valaha, valami formában- legyen az bármily csekély — „jót” ne cselekedett volna. Csak az kérdés, hogy cselekedetei mennyire viselték magukon Krisztus tanításának és példájának jegyét. Bizonytal is tettél már jót, talán nem is keveset, de ezokat mindenkor önzetlenül, titkon és örömmel cselekedted-e? Ha így teszel meglásd nem csalódsz és soha nem találkozol az életben hálátlan emberrel, mert nem vársz hálát senkitől semmiért. (l. j.)

Methodizmus.

Itthon.

Zimre Gyula györkönyi gyülekezetünk prédikátora és Koch Teréz f. évi április 13.-án tartották egybekelési ünnepélyüket Györkönyben. Az Ur Jézus szeretete és kegyelme nyugodjék az új pár életén.

Április utolsó hetében dr. Szalós Arthur pécsi préd. testvérünk meglátogatta a kaposvári gyülekezetet, melyben évekkal ezelőtt munkálkodott és a tulvilág kérdéseiről tartott előadást. Hisszük, hogy az Ur áldása termővé teszi az elhintett magot.

Máshol.

Anglia. Az angol meth. egyház hathatósan az evangélizáció szolgálatába állította a mozgóképet és a mikrofont. Jelentős összegeket fordítottak arra, hogy ilyen technikai

felszerelésekkel lássák el a gyülekezeteket, ahol ezután a gép-k segítségével hirdetik az Ur országát. Ily módon az utóbbi időkben az evangélizációt hallgatók száma hetenként 10–20 ezerrel növekedett (Schw, ev.)

Sumatra. 800 gyülekezetben, 65 felavatott lelkész, 1000 tanító prédikátor és kb. 5700 önkéntes laikus munkás tevékenykedik. A munka fölött 25 német misszionárius gyakorol felügyeletet. (Schw.)

Hirek a nagyvilágból.

Japán. Február 11.-én mult 50 éve, hogy Japánban vallás szabadság van. Ezen ötven év alatt a kereszténység nagy nehézségeket szenvedett Japánban, de ennek dacára, — vagy éppen ezért — ugy erkölcsi, mint társadalmi téren kihatása felbecsülhetetlen. Az evangéliumi munka lelki és anyagi erejét sem bizonyítja jobban, mint hogy — német támogatással — Luther összes műveit kiakarják adni japán nyelven.

Portugália. Portugália 6 és félmillió lakosából 10.000 protestáns, kiket 75 lelkész gondoz. E számhoz még néhány német és francia közösség tartozik. (Schw.)

Hol és mikor tartunk Istentiszteletet?

- BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.
Vasárnap d. e. 11 órákor és este 7 órákor,
csütörtökön este 7 órákor.
BORJAD: Vasárnap d. e. 10., d. u. 2.
Csütörtök este 8 órákor.
DOMBÓVÁR: Bezerédy-u. 27.
Vasárnap d. e. 10, este 7. Péntek este 7 órákor.
KAPOSVÁR, Németh István-utca 2.
Vasárnap d. e. 10 és este 7 órákor, csütörtökön este 7 órákor.
KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.
Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órákor.
MISKOLC, Ghillány-utca 4.
Vasárnap d. u. 4. és szerdán este 7 órákor.
NYIREGyhÁZA: Desseswffy-tér 10.
Vasárnap d. e. és este.
PÉCS, Ujvilág-u. 12.
Csütörtök este 1/2 8 órákor. Vasárnap d. e. 10 és este 1/2 8 órákor.
SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Szerkesztő: Ljebstöckl Jenő.
Kiadásért felelős: Tessényi János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdaiért felel: Henczer István.